

יעקב שרת / איש מאדים צאו השענה!

משבשים את מהלך החיים התקין של מצריים? זו הבעיה שלנו? זו הבעיה של סאדאת.
לא נותר אלא לבדוק אם במיסגרת הסכמי הנורמליזציה השגרת היחסים עם מצריים יש גם סעיף המתיר ביקורי קרובים בבתיסוהר מצריים במצריים העליונה. ביקור נעים!

היות שהפער העדתי הוא עובדה. היות שכל אדם מישראל יודע היטב מניין הוא ומניין באו הוריו, או הורי הוריו עד דור יוצאי הגולה. היות שכל יהודי בישראל שייך לרב אשכנזי או לרב ספרדי. היות שבתוך כל קבוצת-אם הוא שייך לקבוצת-מישנה של "לאנדסמאנשאפט" ארצי או עירוני או עירתי. היות שההשתייכות השורשית הללו מקשרות את החברה הישראלית לכל ארץ בעולם כימעט —

הנני, בתוקף תפקידי כמצביא עליון של צבא התקפה לישראל, המונה, כפי שיווחתי נאמנה לאבירי "המילחמה הקרה" בארץ-הברית ובמערב הנדרס כולו על-ידי ברית-המועצות — המת-פשת יותר ויותר לעניינו, וכבר את מיכניסה הפשילה — 700,000 חיילים מסורים, וכננים להקריב את עצמם בכל מקום, בכל שעה ובכל דרך, במילחמה בצורר הקומוניסטי —

מודיע בזאת לכל יוצא צבא בישראל כי החל מהיום יאורגן צבא התקפה לישראל לפי יחידות מוצא עדתיות, ארץ-מוצאיות ושיבטיות אחרות. כל יחידה תעמוד הכן להטסה למילחמה בארץ המוצא במיקרה של חדרה סובייטית או מהפיכה קומוניסטית. השם יהיה בעזרה תמיד —

מצווה, כי היחידה האפגניסטאנית, היחידה העיראקית והיחידה הפולנית ייכנסו מרגע התפרסם צו זה למצב כוננות עליון. תל חרבות!

(—) רבי-מצביא מנחם בגין, אמו"ק (אביר מילחמות וגם קרות)

העיתון החום

קשה להאמין, אבל זו עובדה: המטרה האמיתית של מסע מנחם בגין לארצות-הברית לא היתה מכירת נכסים איסטרטגיים ישראלים על גל של יצירת היסטריה מחודשת של "מילחמה קרה" בקרב אמריקאים נדהמים, אלא גיוס כספי גבירים יהודים לייסוד יומון, "הליכוד".

לפי חישוב מדויק, שנעשה על-ידי השר יעקב פרפטור-מרדור, היומון החדש יכניס לתנועה החרות הון עתק, וגם המשקיעים יזכרו לטוב. ומה הפלא? שולחן ממשלתי, ש"הליכוד" לא ימצא פרוש עליו מדי בוקר בבוקר — ישאר ללא עובד ממשלתי מאחוריו

גם קלגס

הרגישות של יוסף לפיד לקלגסים נאציים נוגעת ללבי. כילד הארץ לא התנסיתי אלא בקלגסים בריטיים. הוא, יוסף לפיד, ראה במו עיניו קלגסים נאציים, ומה יש פה להשוות. שילטון המנדט הבריטי, חרף כל מצוקותיו, אינו מעביר צמרמורת בגוו. לכן, אם יוסף לפיד כבוקר לוגון על כך וכך אורחים ישראלים שהתנסו בחוויה הנאצית, לבל תוחרד שנתם אחרי מישדר טלוויזי-זיה, שבו הם עשויים לדמות חיילים ישראלים לקלגסים נאציים, אני סבור שהוא עושה מעשה יאה וראוי לכל שבח — ממש אותו שבח הראוי לנגנת המגוננת על פנטזיותיה מפני סיפורי זוועה כגון אלה של האחים גרים על אמהות חורגות מירשעות, מכשפות נוראיות ושאר דמויות אפלות, שכידוע לא היו ולא נבראו.

יוסף לפיד הוא גננת אמינה מאוד. אבל אם יוסף לפיד מפעיל בטלוויזיה צנזורה פוליטית, מפני שידור הצגות ישראליות מסוימות עשוי לשרת את הטלוויזיה הירדנית, המעתיקה את שידורי ישראל ועושה מהם מסעמים לצורכי הערבים אויבי ישראל — זה עניין אחר לגמרי. קודם כל, יש לשאול מניין הקישור הזה בין מה שמוצג על במה ישראלית ובין הדימוי הנאצי? האם זה תסביך של ניצול שואה? האם זה עניין מדויק, שאפשר להוכיחו במעבדה או בבית-מישפט?

ואולי יש בהתנהגות חיילי ישראל ביטויי כיבוש משהו מהקלגסיות (וקלגסיות היא אחת ובלתי-חליקה; סוף-סוף, אם איני טועה, לא מראים שם, בהצגות הללו, טביחות והחנקה בגזים)? אולי גם לא יתכן בכלל כיבוש ללא קלגסיות? אם כן, חרי יוסף לפיד, באיסור שאסר על שידור קיטעי ההצגות, מודה יותר מכל הצגה דמויונית, כי המציאות היא אכן קלגסית מאוד.

שלא לדבר על כך, שאם חיילי צה"ל נוהגים כקלגסים, חווים

עיתון מנייר שימושי * מצביא עליון אמו"ק

* צנזורים וגננות נגד האחים גרים

זאת וסוברים זאת לא צנזורים וגננות בישראל, אלא תושבי השטח חים הכבושים, אשר אחד מהם, כך יש לשער, יכריז יום אחד בבואו להצדיק צעד מינהלי מסוים: "זה מזכיר לי את הקלגסים הישראלים".

או שמא אין לתחזית זאת שום טיור?

כבר למחרת, ואם כל פקיד ממשלתי ירכוש מרצון את העיתון, יהיה יסוד סביר לדרוש שיתוף-פעולה מלא מצד נותני מודעות, שיתכן כי לא יזדקקו אפילו להוכחות משכנעות ממין זה, על-מנת להתייצב בתור לרכישת אינצ'ים.

כוח אדם מיומן לאיוש המערכת החדשה יימצא אף הוא בשפע, וכפי שנמסר ממזכירות הממשלה הוא בוודאי יהיה נאור מאוד.

נותנת איפוא רק שאלה פעוטה והיא מה יהיה מדי-הקריאה של העיתון. על זו יש בפי יוזמי העיתון החדש תשובה ניצחת: אם הוא לא ייקרא, הוא לפחות יהיה משיש. להדפסת העיתון כבר הוזמן נייר גלילי, דיוק וספוגני, ומה גם בצבע ירקרק. זה הולך טוב עם חום.

הניחו אותם לסאדאת!

יש לי עצה פשוטה וטובה לשימחה ארליך, שרהחלקאות, ואשר אחרי עשרות שנות מגע אינטנסיבי עם ירקות העונה ופרותיה, שטורחת אשתו הנאמנה להעלות לו על צלחתו מדי ארוחה בארוחה, גילה אגב שני ביקורים חטופים — האחד בתחנת הנסיונות החקלאית בבית-לגון והשני בתערוכה החקלאית ב"גני התערוכה" — כי אכן יש חקלאות אינטנסיבית בארץ הזאת.

העצה היא בעניין פניו, "מתגושי-אמונים-מגוש-חורמינים" מן המושב הפלוש תלמי-יוסף שבפיתחת רפיח, אזור, שכידוע, יימסר לפי השילטונות המצריים באפריל 1982, לפי הסכם קמפ-דייוויד השריר וקיים.

אני מציע לו להתעלם מן הפולשים ומכל שהם עושים. כאשר אוצר המדינה ריק מתוכו, המישטרה עסוקה בניקוי אורוותיה, צה"ל מתאמן בהפעלת האוטונומיה עד כדי ביטול חגיגת-צדקה ברמאללה של שום עוגה שמסל פלסטין קוצב על פניה, וביתרת הזמן, כפי שידעת נותנה, מתאמן לקראת הבאות הטקטיות והאסטרטגיות — אין שום טעם לבזבז משאבים אנושיים וכספיים על מילחמות ביהודי השטחים.

סאדאת ובחוריו יעשו זאת טוב יותר. לא כל-כך מזמן הפגין אותו סאדאת שרירים בהטילו לאי-אלה בתי-כלא המפורים ברחבי ארצו הענקית אנשים, שלפי דעתו הפר-טית משבשים את מהלך החיים התקין של מצרים. ציק-צ'ק — והם שם, בפנים, וכבר פולטים כנינים, ככל הנראה.

שימחה ארליך הזחנת, בעל הלשון אשר לא תיבוך לעולם, יכול לעסוק בשקט בפיתוח החקלאות. כאשר באפריל 1982 תוחרד הפיתחה לשילטונות מצריים, לפי הסכם חתום ומאושר, מה איתפת לו אם סאדאת יאלץ להקדיש משאבים אנושיים וכספיים משלו לטיפול בכמה תושבים סוררים, שלפי דעתו הפרטית

בארץ הרחמנים

אייא, כשליד שולחן המיטבח נדונה בביתנו התאבדות אחותו של אחד מידידי, ואני התרסתי כי התאבדות היא מעשה פחדנות ובריחה מהתמודדות בחיים ובבעיותיהם, ענה ואמר אבי בשקט: "יש התאבדותות שבאומץ לב", ולא הוסיף פירושים. שמעתי ושמרתי את הדברים בלבי.

אם התאבדותה של ריבקה גובר היתה התאבדות שבאומץ-לב או לא, איני מתיימר לדעת או אפילו לנחש. מכיוון שאשה זו יהירה ומתריסה, לא היתה סנילית — אם כי ערב לפני כן טרחה לבוא לוועידת-ההסתדרות (והתרחשה ביודאי מאוד ממה שצופן העתיד הישראלי לתנועת הפועלים העברית) — קשה להניח שהיא לא ידעה את שהיא עושה, ואם אף שהיתה בעלת-עט לא ראתה להניח אחריה מיכתב כלשהו, אפשר שאי-כתיבה זו היתה חלק ממעשה ההתרסה שלה. אבל כפי שאמרתי, אין טעם לנחש, כשם שאין טעם להתוכח אתה — לאחר מעשה — על עצם המותר והאסור שבאיבוד לדעת (כפי שעשה משה שמיר באחד ממאמריו האחרונים, אשר בו, אגב, כבר לא היה נאה לו להגיד "אלוהים", "אלוקים" — זה מה שהוא מסוגל להגיד עכשיו, כה יעזור לו יהוה).

אני נדרש למעשה שעשתה ריבקה גובר רק מתוך תחושה עמוקה של השפלה אנושית, שהנה, אדם מחליט החלטה כה נחרצת להיפרד מארץ החיים, החלטה ששום אדם ושום נימוק לא יניאוהו מביצועה, ובמצב מסוים מאוד זה הוא נאלץ — בגילול כל האנשים השוכבים אותו, שמשם כופים זאת עליו בחוקיהם הנואלים — לנפץ אל גולגלתו אל האספלט או אל הבטון או אל האדמה — על-ידי נפילה חופשית מגובה של כך וכך קומות.

אגב, לא ברור לי כיצד העו הרב הראשי שלמה גורן להשתתף בהלווייתו של מתאבדת ואף להספידה — ולא מעבר לגדר או בנידה דווקא. אולי הוא הסתייע בפקס-הלכה מפולפל של עמיתו הראשון-לציון, שפסק בימים אלה כי מתאבד ראוי למחילה כיוון שיכול להיות, שברגע האחרון (כאשר כבר היה מאוחר מדי) — הוא התחרט! אם כן, ראוי להתאבדים משלנו לקפוץ מגונות גבוהים ככל האפשר, של כדת היהודית תמיד תאפשר להם, ברוב חמלתה, להתחרט בדרך.

(המשך מעמוד 43)

לם לדחוף את האבנים ושבר ה זכוכית ללועה. כל מי שסבל אי פעם מעצם של דג שנחקעה ב גרוננו, מכיר את ההרגשה של מחנק, חוסר אוניס וקוצר נשימה המתלווים לכך. קשה בשעה כזו לתפקד באופן מושלם ומדויק. הרופא שיער כי המנוחה נפטרה אחרי שלוש או ארבע אבנים אשר סתמו את לועה לחלוטין והפריעו את זרימת החמצן למוח. כיצד הוכנסו יתר האבנים למקומן? האם נרצחה הזקנה, ומישהו אחר הוא שדחף את האבנים לגרונה? על שתי השאלות לא היתה לרופא תשובה מושלמת. ההתאב-דות נראתה דחוקה, כיוון שקשה בצורה מורה ומכאיבה כזו. האם הטיחה המורה את ראשה במכות עזות בקיר הבית, שגרמו לתבורות הגדולות, וכאשר ראתה כי לא תצליח להתאבד כך, ניסתה להי-תוך את צווארה ופניה בשבר הזכוכית שמצאה על הריצפה? האם כאשר התייאשה גם מכך ניסתה לחנוק את עצמה בחפץ הנמוק בצווארה, וכאשר כלל לא הקיצינו מוחה לא בא. נקטה את השיטה המופלאה של בליעת שיברי אבן ודחיסתם לתוך לועה עד שהתמלא כולו? רבות השאלות הנשטרות סתומות בהסבר זה.

לא קל מזה להסביר את תאוריית הריצה. מדוע יבחר רוצח אלמוני בשיטה המורה של דחיסת אבנים? הרי האשה היתה זקנה וחלשה, ולא היה כל קושי להרוג אותה בדרך שגרתית יותר. אם היה כלל רוצח, כיצד להסביר את המיקריות המורה של פתק הא התאבדות שהותירה האשה?

כיצד הצליח הרוצח המיסטורי לסחוב את הזקנה המרחוב לחצר האחורית של בית בו גרים דיירים רבים, ברחוב תל-אביבי שהיה כבר סואן בשעת בוקר זו? מה גם שבאורו יום קיץ היה כבר אור-יום בשעות שבהן מתה האשה.

מדוע הסתכן הרוצח בגרימת החבלות הרבות, ואחר-כך גם הכי ניס את האבנים לפיה? האם יכול היה, בכלל, אדם אחד לפתוח בכוח את פיה של אשה המתנגדת לכך, ולהכניס לתוכו תשע אבנים גדי-לות? האם לא היו האבנים ב מיקרה כזה מותרות סימני פציעה בפיה ושפתיה של האשה? סימנים כאלה לא נמצאו בגרויה.

הפאתולוג המישטרה התלבטו זמן רב עד שהוחלט לסגור את התיק. האפשרות שנראתה למיש-טרה מבין השתיים היתה התאב-דות. וכך גם נכתב על התיק הסגור — סיבת המות: התאב-דות. אין חשד לעבירה.

אך ד"ר בלון לא שכח את המיקרה ולא עבר עליו לסדר ה-יום. כאשר נסע לפני כשנה ל-בריג שבבלגיה, לקונגרס פאי-תולוגיים, העלה בפני עמיתיו לכנס את סיפור המעשה. הם למדו מפיו את המיקרה, ראו בשיקופיות את מצב הגופו ואת האבנים שנמצאו בלוע. אך גם הם, מנוסים ורבי-ידע, לא מצאו פיתרון לבעיה.

בתקילת המישטרה התברר כי הקשישה, תושבת רחובות, היתה בדיכאון קשה כמה חודשים לפני המוות בעיקבות מות אחותה. היא הסגירה לביתה וסירבה לראות אנשים. בעלה וילדיה דאגו לה ותשתדלו לא להשאירה לבד. היא ניסתה להתאבד כמה וכמה פעמים בעבר. ביום המיקרה יצאה מביתה לפני השעה עשר בבוקר והשאירה מיכתב קצר: "אני נוסעת לתל-אביב, לא תצטערו ואל תבכו". בעלה, שמצא את המיכתב כאשר חזר מעבודתו, מיהר לתחנת ה-מישטרה.

רק אחרי שעות אחדות קישרו אנשי המישטרה את גופת הקשישה האלמונית, שנראתה כמו קבצינת, אשר נמצאה מוטלת בחצר ברחוב הירקון בתל-אביב, לנעדרת מ-אלינה אלון